

בראשית פרק א

(כד) ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן: (כה) ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינה וירא אלהים כי טוב: (כו) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: (כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם: (כח) ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ: (כט) ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: (ל) ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: (לא) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי: פ

בראשית פרק ב,

(ז) וייצר יקוק אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה:

...

(יח) ויאמר יקוק אלהים **לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו:** (יט) ויצר יקוק אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: (כ) ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: (כא) ויפל יקוק אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: (כב) ויבן יקוק אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: (כג) ויאמר האדם זאת הפעם **עצם מעצמי ובשר מבשרי** לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: (כד) **על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד:** (כה) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:

(בראשית פרק ו, ב-ג)

(ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו: ()

(רמב"ן בראשית פרשת בראשית פרק ו פסוק ב

...וספר הכתוב החמס, ואמר עוד "מכל אשר בחרו", להכניס הנשואות לאחרים. אבל לא הזכיר הכתוב האיסור בהם בפירוש, ולא נגזר עליהם העונש רק על החמס, לפי שהוא ענין מושכל איננו צריך לתורה:)

דברים פרק כד, א-ו

(א) כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו: (ב) ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר: (ג) ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש האחרון אשר לקחה לו לאשה: (ד) לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר הטמאה כי תועבה הוא לפני יקוק ולא תחטיא את הארץ אשר יקוק אלהיך נתן

לך נחלה: ס (ה) כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמוח את אשתו אשר לקח: (ו) לא יחבל רחים ורכב כי נפש הוא חבל: ס

Why does the Torah introduce marriage (in the legal sense) to us in context of divorce?

בני נח\ קודם מתן תורה

רמב"ם הלכות אישות פרק א הלכה א

קודם מתן תורה היה אדם פוגע אשה בשוק אם רצה הוא והיא לישא אותה מכניסה לביתו ובוועלה בינו לבין עצמו ותהיה לו לאשה, כיון שנתנה תורה נצטוו ישראל שאם ירצה האיש לישא אשה יקנה אותה תחלה בפני עדים ואחר כך תהיה לו לאשה שנאמר +דברים כ"ב+ כי יקח איש אשה ובא אליה.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה ז

אין בן נח חייב על אשת חבירו עד שיבא עליה כדרכה אחר שנבעלה לבעלה, אבל מאורסה או שנכנסה לחופה ולא נבעלה אין חייבין עליה, שנאמר והיא בעולת בעל, במה דברים אמורים בבן נח שבא על בת נח, אבל עכו"ם הבא על הישראלית בין כדרכה בין שלא כדרכה חייב, ואם היתה נערה מאורסה נסקל עליה כדיני ישראל, בא עליה אחר שנכנסה לחופה ולא נבעלה הרי זה בחנק כדיני ישראל, אבל אם בא על אשת ישראל אחר שנבעלה הרי זה כמי שבא על אשת עכו"ם חבירו ויהרג בסייף.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה ח

בן נח שייחד שפחה לעבדו ובא עליה הרי זה נהרג עליה משום אשת חבירו, ואינו חייב עליה עד שיפשט הדבר ואמרו לה העם זו דבית עבד פלוני, ומאימתי תחזור להתירה משפירשנה מעבדו ויפרע ראשה בשוק, ומאימתי תהיה אשת חבירו כגרושה שלנו משיוציאנה מביתו וישלחנה לעצמה, או משתצא היא מתחת רשותו ותלך לה, שאין להם גירושין בכתב, ואין הדבר תלוי בו לבד, אלא כל זמן שירצה הוא או היא לפרוש זה מזה פורשין.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק א הלכה א

הרי למדנו גוים אין להן קידושין מהו שיהא להם גירושין ר' יודה בן פזי ור' חנין בשם ר' חונה רובה דציפורין או שאין להן גירושין או ששניהן מגרשין זה את זה ר' יוחנן דצפרין ר' אחא ר' חנינא בשם ר' שמואל בר נחמן [מלאכי ב טז] כי שנא שלח וגו' עד את ה' אלהי ישראל בישראל נתתי גירושין לא נתתי גירושין באומות העולם ר' חנניה בשם ר' פינחס כל הפרשה כתיב "צבאות וכאן כתיב אלהי ישראל ללמדך שלא ייחד הקדוש ברוך הוא שמו בגירושין אלא בישראל בלבד מילתיה דר' חייה רבה אמרה גוים אין להן גירושין דתני ר' חייה בן גוי שגירש את אשתו והלכה

ונישאת לאחר וגירשה ואחר כך נתגירו שניהן אין אני קורא עליה לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה ותני כן מעשה בא לפני רבי והכשיר

פני משה מסכת קידושין פרק א הלכה א

הרי למדנו עכומ"ז אין להם קידושין. בכסף כדדריש לעיל שאין להן אלא בעולת בעל אבל לא ארוסות:

מהו שיהא להם גירושין. אחר שקנאה בביאה אם יכול הוא לגרשה:

או שאין להן גירושין. כלל דנתמעטו מהמקרא דלקמיה או שלא נתמעטו אלא שאינם בתורת גירושין דישראל שהאיש מגרש את אשתו ובעכו"ם שניהן מגרשין זה את זה ואפילו היא מגרשת אותו כדפליגי אמוראי בהא:

בישראל נתתי גירושין. רבי יוחנן דייק תורת גירושין אתא למעוטי דקרא מיירי בהכי כי שנא שלח וגו' ולא נתתי תורת גירושין זה בעכו"ם אלא שניהם מגרשין זא"א:

רבי חנניה. קאמר כל הפרשה במלאכי כתיב ה' צבאות שהוא על כל העולם כולו וכאן כתיב אלהי ישראל ללמדך שלא ייחד הקדוש ברוך הוא בגירושין בעכו"ם כלל:

ואח"כ נתגירו שניהן אין אני קורא עליה לא יוכל וגו'. דגר שנתגייר כקטן שנולד דמי וגירושי גיורתן לאו גירושין הן:

ותני כן מעשה. כזה בא לפני רבי והכשיר להראשון להחזירה:

חידושי הר"ן מסכת סנהדרין דף נח עמוד ב

ב"נ אחר כיון שפירש ממנה לשם גירושין וישלחנה לעצמה או שתצא היא מתחת רשותו ותלך לה זהו גירושיו שאין להם גירושין בכתב וכן כתב הרמב"ם ז"ל בפ"ט מה' מלכים. אבל ה"ר דוד ז"ל כתב בחדושו שקרוב הוא שנאמר שב"נ אין לו היתר לעולם בגירושין כמו שאמר אמר אלהי ישראל לא ייחד הב"ה שמו על הגירושין אלא על ישראל אבל בשפחה זו שלא נעשית אשת איש בביאה כשאר ב"נ אלא בכח היחוד שייחודה לו בזו אמרו שהותרה בפריעת ראשה בשוק שהיחוד שאסרה מתירה הפריעות. וזו אינה ראי' בעיני דאפשר לומר דמאי דאמרינן שלא ייחד הב"ה שמו על הגירושין היינו דוקא בגירושין שבכתב:

אירוסין ונישואין

רמב"ם הלכות אישות פרק א

הלכה א

קודם מתן תורה היה אדם פוגע אשה בשוק אם רצה הוא והיא לישא אותה מכניסה לביתו ובוועלה בינו לבין עצמו ותהיה לו לאשה, כיון שנתנה תורה נצטוו ישראל שאם ירצה האיש לישא אשה יקנה אותה תחלה בפני עדים ואחר כך תהיה לו לאשה שנאמר +דברים כ"ב+ כי יקח איש אשה ובא אליה.

הלכה ב

וליקוחין אלו מצות עשה של תורה הם, ובאחד משלשה דברים האשה נקנית, בכסף או בשטר או בביאה, בביאה ובשטר מן התורה ובכסף מדברי סופרים, וליקוחין אלו הן הנקראין קידושין או אירוסין בכל מקום, ואשה שנקנית באחד משלשה דברים אלו היא הנקראת מקודשת או מאורסת. +/השגת הראב"ד/ בביאה ובשטר מן התורה ובכסף מדברי סופרים. א"א זה שבוש ופרוש משובש הטעהו. +

הלכה ג

וכיון שנקנית האשה ונעשית מקודשת אף על פי שלא נבעלה ולא נכנסה לבית בעלה הרי היא אשת איש והבא עליה חוץ מבעלה חייב מיתת בית דין ואם רצה לגרש צריכה גט.

רמב"ם הלכות אישות פרק י

הלכה א

הארוסה אסורה לבעלה מדברי סופרים כל זמן שהיא בבית אביה, והבא על ארוסתו בבית חמיו מכין אותו מכת מרדות, ואפילו אם קידשה בביאה אסור לו לבוא עליה ביאה שנייה בבית אביה עד שיביא אותה לתוך ביתו וייתחד עמה ויפרישנה לו, וייחוד זה הוא הנקרא כניסה לחופה והוא הנקרא נישואין בכל מקום, והבא על ארוסתו לשם נישואין אחר שקידשה משיערה בה קנאה ונעשית נשואה והרי היא אשתו לכל דבר.

הלכה ב

כיון שנכנסה הארוסה לחופה הרי זו מותרת לו לבא עליה בכל עת שירצה והרי היא אשתו גמורה לכל דבר, ומשתכנס לחופה נקראת נשואה אף על פי שלא נבעלה והוא שתהיה ראויה לבעילה, אבל אם היתה נדה אף על פי שנכנסה לחופה ונתיחד עמה לא גמרו הנישואין והרי היא כארוסה עדיין.

שיטה מקובצת מסכת כתובות דף ז עמוד ב

שיטה ישנה

וזה לשון שיטה ישנה ואסר לנו את הארוסות וכו' אסר לנו את הארוסות מדכתיב חופה באורייתא כדרשינן לקמן מאורסה לא נשואה כדאמרין מאי נשואה אילימא נשואה ממש וכו' אלא שנכנסה לחופה ולא נבעלה ש"מ דאכתי מחסרה מסירה וכיון דבעיא מסירה לחופה ש"מ דלא קניא לה לגמרי הילכך הויא לה כארוסת אחר לגביה ואסירא

ליה כדין אשת איש כך פירשו הרא"ה והרשב"א ז"ל. ורש"י ז"ל פירש ואסר לנו את הארוסות. דרבנן הוא שגזרו על הייחוד של פנויה אף ארוסה וכו' ע"כ.

How/why should there be a stage in marriage that intentionally (either Biblically or Rabbinically) makes the husband and wife **more** prohibited to each other?